

Viastr, -cestov

PETR TON
LUXURY ODDMENTS
BÝČÍ SUMO
RADOMIL BALOUN

2*15

1

Nejslavnější agent pojištěn u nás!

Jediné cestovní pojištění bez limitů

S vámi od A do Z

Allianz

Věděli jste, že Allianz pojišťuje rizika spojená s natáčením již od dob němého filmu? V současné době pojišťujeme více než 80 % všech amerických filmů a James Bond patří k našim nejvěrnějším klientům.

na začátek

Stanislav Bernard
spolumajitel Rodinného pivovaru Bernard

O tom, že je dobré, když „živnost“ přechází po několik generací z otce na syna, svědčí příběh vinaře Radomila Balouna, kterému se podařilo vybudovat uznávaný a úspěšný podnik. V rozhovoru poutavě mluví o všech nástrahách, které v průběhu roku ohrožují sklizeň vína, a také o jeho pančování. Důvodem levného zahraničního vína, které pak prodejci vydávají za moravské, ohrožuje všechny poctivé výrobce. Zajímavý je vinařův názor, že ženy mají větší cit pro chuť vína než muži. Že by muži byli spíš na kvantitu a ženy na kvalitu? Tomu ale nevěřím. Mít v jednačtyřiceti letech svou nejlepší sezonu, posbírat hned několik sportovních trofejí, to je husarský kousek, který předvedl hokejista Petr Ton, současný hráč brněnské Komety. Tomuto sympatickému muži se zdravými názory nedávno Rodinný pivovar Bernard udělil cenu Fair play za to, že opravil výrok rozhodčího v neprospěch svého týmu. Bohužel, jak sám říká, to v české extralize není zrovna běžný jev. Velmi pozoruhodný nápad stojí za kolekcí svítidel mladé designérky Anny Marešové, která z odpadního skla, jako jsou třeba použité zkumavky, vytvořila doslova luxusní kusy.

Držte se!

vlastní cestou 2¹⁵

duben – květen – červen

editor
Boris Dočekal
redakce
Stanislav Bernard
Zdeněk Mikulášek
Markéta Navrátilová
design
Štěpán Malovec
jazyková poradkyně
Věra Bláhová
tisk
Indigoprint, s. r. o.
vydavatel
Rodinný pivovar Bernard, a. s.

Magazín Vlastní cestou vychází čtvrtletně. Chcete-li jej dostávat do poštovní schránky, navštivte www.bernard.cz (hlavní menu > Magazín Vlastní cestou). Vaše připomínky a náměty můžete zasílat na pivovar@bernard.cz

Magazín Vlastní cestou je zaregistrován na Ministerstvu kultury ČR pod evidenčním číslem MK ČR E 14164.

foto na obálce > **Eda Berounský**

obsah

04 – Ve čtyřiceti jsem měl nejlepší sezonu
rozhovor s hokejistou Petrem Tonem	26 – Spoustě lidí jde hlavně o cenu vína
rozhovor s vinařem Radomilem Balounem
10 – Novinky
informace z pivovaru	31 – Z očí do očí
fejeton Bedřicha Solanského
12 – Ocucanej konec
povídka Marka Epsteina	32 – Dawson City – Sekera
komiks
16 – Luxury Oddments
lahůdka ze světa designu	34 – Na skok do Alp
reportáž
20 – Býčí sumo
fotoreportáž	38 – Počátky
Vysočina a okolí

www.bernard.cz

Ve čtyřiceti jsem měl nejlepší sezónu

říká hokejista
Petr Ton

Dneska je hokej hodně agresivní. Myslím si, že takový Wayne Gretzky by sice i v dnešní době vynikal, ale rekordy by netrhal.

Hrajete v extralize, hrál jste ve Finsku a co meka hokeje NHL, ta vás nelákala?

Vyrůstal jsem v jiné době, kdy u nás NHL ještě nebyla tak známá, a můj styl hokeje byl jiný než tehdejší kanadský, takže tolik mě tamní liga zase nelákala.

V čem spočíval rozdíl?

Na malém hřišti byl hokej víc kontaktní, já jsem měl rád bruslivý, kombinační styl, ale v devadesátých letech byla NHL o něčem úplně jiném, být o deset patnáct let mladší, měl bych teď o hodně větší šanci. Styl, který jsem produkoval, byl kombinační, a jak se říká, chytrý český hokej, proto mě víc lákal ten finský, který byl hodně o bruslení a víc zaměřený na ofenzívu, víc než třeba švédský. Když jsem byl v nejlepších letech mezi dvaceti čtyřmi a třiceti, KHL neexistovala, byla jenom ruská liga, která neměla takový zvuk, a to ani ekonomický. Ve dvaceti jsem se dostal do širší reprezentace a pokoukaly po mně evropské kluby, takže můj sen byla spíš Evropa.

O NHL jste se ani nepokusil?

Ve Finsku jsem byl jakoby blíž Americe a jednou jsem byl hodně zklamaný. V roce 2001 za mnou přijel generální manažer z týmu Columbus Blue Jackets, že má o mě zájem. Zaujalo mě, že přijel osobně, že to nešlo přes agenty, bavili jsme se o podmínkách jednocestné nebo dvoucestné smlouvy.

V čem spočívá rozdíl těchto smluv? U dvoucestné hrozí nebezpečí přeložení do farmářského týmu?

Ano, třeba u mladého hráče je to tak, že podepíše smlouvu dejme tomu na půl milionu za rok, ale pokud ho přeřadí na farmu, bere třeba jen padesát tisíc. Přefazený starší hráč dostane třeba dvě stě padesát tisíc. Na farmu můžete jít i s jednocestnou smlouvou, ale berete pořád stejné peníze.

Proč to nevyšlo?

Oni měli seznam hráčů, kteří je zajímali. Byl jsem na prvním místě, jenže pak jsem bohužel nebyl nominovaný na mistrovství

světa, kdežto jeden Fin, který byl za mnou, se na mistrovství dostal, předvedl se v dobrém světle a přeskočil mě. Byl jsem hodně zklamaný. Později jsem byl několikrát blízko angažmá v ruské KHL, ale nepodařilo se dohodnout takové podmínky, aby mě Sparta, za kterou jsem tehdy hrál, pustila.

Je podle vás srovnatelná finská liga s českou extraligou?

Myslím, že v době, kdy jsem ve Finsku působil, srovnatelná byla, možná byla i o něco lepší díky tomu, že v ní působil víc cizinců. V posledních deseti letech, kdy hraju v Česku, myslím si i podle konfrontace mezi českými a severskými kluby, že kvalita je srovnatelná.

Jak se vám žilo mezi Finy, kteří mají pověst uzavřených a alkoholu hodně holdujících lidí?

Žilo se mi tam nádherně a strašně rád na to vzpomínám. Postupně jsem působil ve třech klubech a posouval se na sever, a čím víc jsem se blížil k polárnímu kruhu, tím vstřícnější byli lidé. Na tom, co se o nich povídá, je něco pravdy, ale na druhou stranu je na ně ohromný spoleh, všichni se k sobě dobře chovají, není tam závist... Prostě život ve Finsku z mého pohledu neměl jedinou chybičku. A co se týče alkoholových večírků, v zimě jsou na severu dny hrozně krátké. Zajímavá je jedna věc, u nás, když vidíte řečněme společensky unavenou holku, vnímá se to jinak, než když jde o muže. Ve Finsku mají i pro holky v tomhle směru víc pochopení. Tam se to tak nerozlišuje. Ale když se podíváte na statistiky, neviděl bych v pití ve Finsku a u nás žádný velký rozdíl.

Dovedete si představit, že byste ve Finsku zůstal napořád?

Přišel jsem tam, když dceři bylo dva a půl měsíce, a odcházet jsem a bylo jí pět a půl. I to sotva šestileté dítě řeklo, že by chtělo do Finska přesunout babičku a dědečka, jí se tam strašně líbilo. Mně ale chyběli kamarádi, příbuzní, rodina. My jsme si se ženou zase říkali, že přendat do Kladna to úžasně prostředí, ty lidi, kteří se o nás skvěle starali, takhle to skloubit, bylo by to ideální. Přitom ze začátku to bylo těžké, třeba jazyk, já jsem se ve škole ještě učil ruštinu. V roce 1997 jsem odešel do Finska a anglicky jsem moc neuměl.

Zatím jste mluvil jen v superlativech, bylo tam něco vyložené nepřijemného?

březen 2015

Musím říct, že nebylo. A hrál jsem v dobrých týmech...

Je podle vás lepší být plně vytížený v horším týmu, nebo být v lepším týmu, ale míň na ledě?

Určitě je lepší ta první varianta, zvláště když je hokejista na začátku své kariéry.

Většina sportovců, a platí to i pro hokejisty, končí ve dvaceti nebo třiceti letech, čím to je, že vy hrajete na špičkové úrovni ještě po čtyřicítce?

Profesionální kariéru jsem začal v roce 1992 a v té době opravdu končili ti třicetiletí nebo čtyřicetiletí. Za posledních dvacet let se ale život, všeobecně i kariéry sportovců prodloužily, takže můj názor je, že v dnešní době, a teď mluvím o hokeji, může mít hráč nejlepší kariéru mezi třicetým a nebál bych se říct pětaticátým rokem, zatímco v devadesátých letech to bylo minimálně o pět let míň. Existuje však jedno velké ale... Hokej je strašně náročný sport nejen na fyzickou a mentální kondici, ale taky musí člověk mít štěstí. A teď to zatukám, vyhýbala se mi těžká zranění v místech, která nejvíc trpí – to znamená kolena a ramena. Ty odcházejí těmi nárazy, protože je málo tak kontaktních sportů, jako je hokej. Pokud hokejista je častěji

zraněný, nemůže dlouhodobě odvádět dobré výkony. Já měl oproti hráčům z české ligy jednu výhodu, ve Finsku jsem se dřív dostal k jiným přípravným cvikům, protože tam už byli o něco dál. Příprava byla zaměřená víc na samotný hokej. Prodloužil jsem si kariéru tím, že jsem se přes léto víc trénoval jako hokejista než jako atlet. Ti, co se připravovali jako atleti a hodně běhali, neměli z hlediska délky kariéry ideální přípravu.

Ve sportu a nejen v hokeji, projevuje se to i v tenise na zatatých pěstích a dalších reakcích, hodně roste agresivita. Čím je to podle vás způsobené?

Tím, že jde o velké peníze?

To je hodně zajímavá otázka, nad kterou jsem nikdy nepřemýšlel. Já můžu jen v rychlosti spekulovat, jestli to není dobou, ve které žijeme, emocemi. Nemyslím si, že by to úplně bylo penězi, i dřív třeba tenisté slušně vydělávali. Samozřejmě to nebylo tak, že tenista, který se dneska pohybuje v první desítce, se zabezpečí na celý život. Ale když mluvíme o tenisu, je to obrovská dřina, já ho mám rád, rád ho hraju, moje dcera ho hraje na amatérské úrovni. Dostat se mezi top 100, kde už se tenisem člověk může krásně živit, je strašně náročné. Ale když se vrátím k tomu, na co jste se ptal, nevím. Nebudu dělat chytrého.

Ale vnímáte to?

Samozřejmě. Možná je to snahou ukázat se, možná k tomu sportovce nutí trenéři. V tenise je to složitější i tím, že člověk je v něm sám za sebe. Když se mi v hokeji nebude dvě třetiny dařit a najednou mi spoluhráči vybojují nádhernou situaci a já dám gól, chytím se. Hodně se může vyřešit i v přestávkách v kabině. Tenistovi nemá kdo pomoci, je na kurtu sám a sám nese tu odpovědnost. Asi si právě těmi gesty pomáhá.

Zmínil jste dceru, která hraje tenis. Nemůžu si nevzpomenout na Jardu Holíka, který svou dceru tak drezíroval, že s tenisem brzy skončila. Jaký jste otec?

Já nejsem trenér, jsem jenom amatér, který měl tenis jako dobrý doplněk a zdokonaloval se sám. S dcerou jsem objížděl turnaje a ona vyhrávala díky tomu, že jsem sportovec a dokázal jsem jí poradit, takže vyhrávala hlavou. Ale neměla takový talent, bavilo ji to, ráda hrála, ale byla pohodlná. A já zase nejsem tak ambiciózní tatínek, abych ji do toho nutil.

A syn?

Ten hraje hokej na Kladně, je mu dvanáct, teprve se uvidí, kam to dotáhne.

Myslíte, že z něj bude jednou profesionál?

PETR TON
*1973

Vystudoval střední školu, obor mechanik strojů. Poté se přihlásil na Fakultu tělesné výchovy a sportu, ale kvůli nedostatku času studium ukončil. Působil v české extralize a v několika finských klubech. Nyní hraje za brněnskou Kometu.

Těžko říct. Jak jste mluvil o té agresivitě, on není tak průbojný, chybí mu zarputilost, ale má hokejové myšlení, smysl pro kombinaci..., uvidíme. Každopádně dneska je hokej hodně agresivní, kdyby syn začínal v té době jako já, určitě by měl větší šanci prosadit se. Ostatně myslím si, že takový Wayne Gretzky by sice i v dnešní době vynikal, ale rekordy by netrhal. Abych se vrátil k synovi, uvidíme, co s ním udělá puberta, holky... Ale určitě to bude mít těžké, protože ho hodně lidí bude srovnávat s tatínkem, který, když budeme mluvit na klubové úrovni, snad něco dokázal.

Proč jste skončil vloni ve Spartě? Vždyť jste měl dobrou sezónu.

Nejlepší, jaká může být. Jako ofenzivní hráč jsem mohl v sezóně vyhrát tři trofeje – nejlepšího střelce, kanadské bodování a hokejistu sezóny. A všechny jsem vyhrál. Takže ve čtyřiceti letech jsem měl svoji životní sezónu. Jenže Spartě nevyšel hlavní cíl – titul, skončili jsme třetí. Asi mě vedení klubu jako lídra týmu spojilo s tím neúspěchem a nenabídlo mi smlouvu na další rok. Možná si řeklo, že už týmu nemám co dát a že už budu jen horší a horší. A protože Kladno, kam jsem se chtěl vrátit, sestoupilo a jednání o angažmá ve Finsku se vleкло a bylo komplikované, hraju za brněnskou Kometu, se kterou bylo naprosto korektní jednání, a jsem tady spokojený.

Jak to děláte, že pořád ještě stačíte těm mladým vlčákům? Asi je to rok od roku těžší.

Je. Před devíti lety jsem si říkal, že jestli chci hrát do pětatřiceti, budu muset hodně změnit pojetí hry. Byl jsem bráný jako ofenzivní brejkový hráč, který měl vrozené rychlostní dispozice. Když jsem se v roce 2003 vrátil z Finska a podepsal se Spartou tříletou smlouvu, kdyby to tak vydrželo a já mohl do šestatřiceti let hrát svým stylem, bylo by to fajn. Ale vydrželo mi to déle. V létě trénuju speciálními metodami rozvoj dynamiky a rychlosti. Vytrvalost za ty roky už mám. Naučil jsem se podle různých fyzických testů, kde se zjistí, na čem mám zapracovat, abych se vyrovnal těm mladým. Ale samozřejmě je to obrovská dřina.

Úspěšný hokejista se v NHL zabezpečí podobně jako špičkový tenista na celý život. To asi v české nebo finské lize se nepodaří.

Ne. První tři roky ve Finsku jsem byl pod smlouvou s Kladnem, takže polovina výděleku odcházela tam. Až ty další tři byly lepší. Ve Spartě jsem samozřejmě měl také slušný příjem, ale srovnávat se to nedá. Já bych řekl, že finančně se u solidního hráče, ne hvězdy typu Jágra, jeden rok v NHL rovná čtyřem až pěti letům v české lize.

Takže jaké máte plány, až skončíte s hrou?

Myslím, že už to nebude dlouho trvat, i když manželka říká, že takhle vyhrožuju už tři roky. Ale je to na mém pocitu a na zdraví. Mě nikdo nemusí nutit do trénování, vždycky se strašně těším. Tak uvidím po sezóně. Udělal jsem si trenérskou licenci B. Samo-

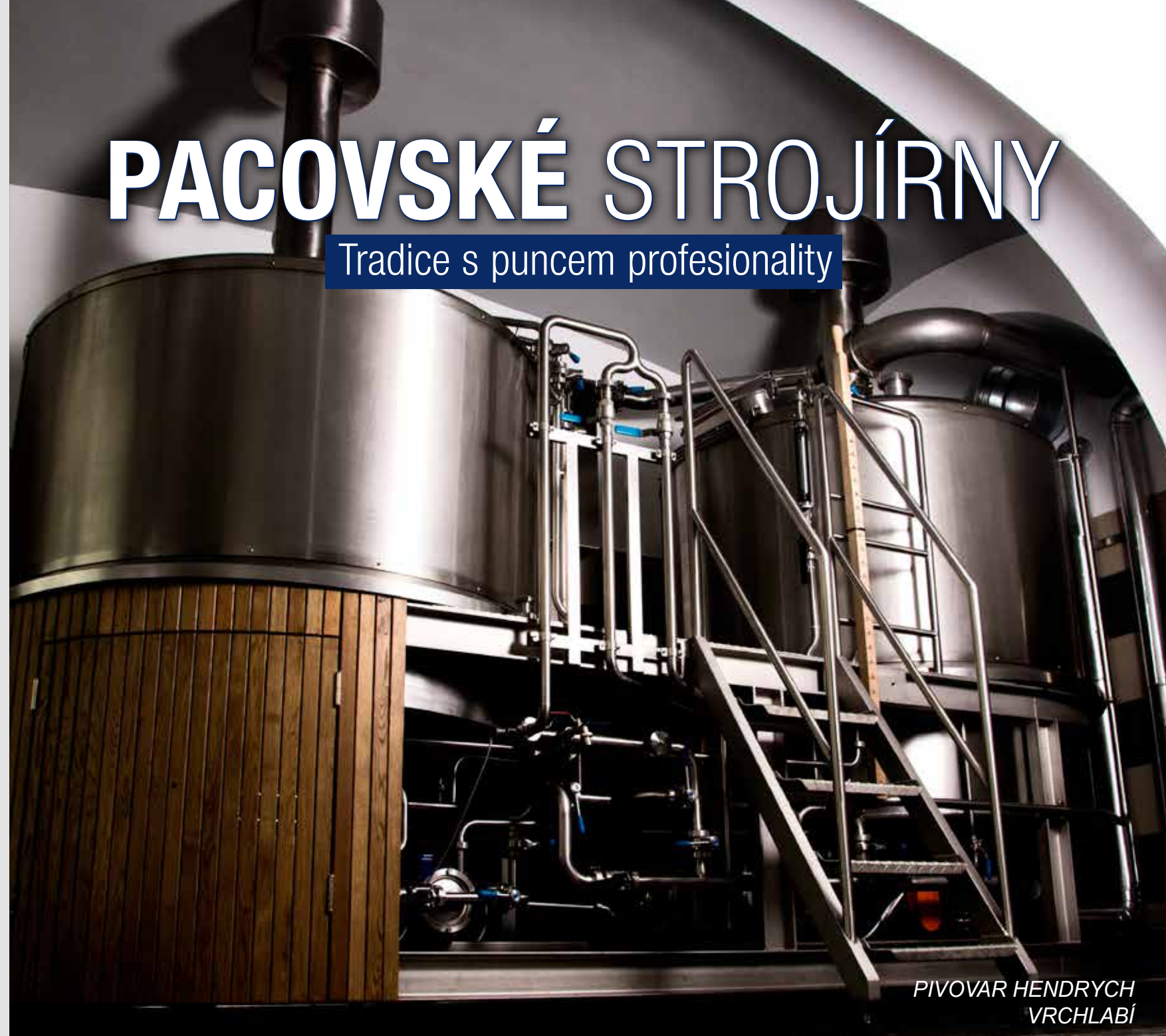
zřejmě bych rád zůstal u hokeje, který dělám od svých sedmi let. Ale spíš než trénování mě zajímají manažerské věci ohledně citu pro složení týmu, pro mentalitu lidí, to jsem se taky hodně naučil ve Finsku. Myslím, že hodně trenérů dělá chybu, že vezmou hráče, který září v jiném týmu, a pak se ho snaží předělávat. Ale záleží na tom, jestli budu ve správný čas na správném místě a dostanu takovou nabídku. Další věc je, že posledních pět šest let mě hodně zajímají finance. U České národní banky jsem si udělal zkoušky na finančního zprostředkovatele, snažím se v tom oboru vzdělávat, takže bych se tomu mohl věnovat. Byl bych rád, kdyby mě lidé brali jako člověka, který se jim bude snažit pomoci a nedělá to jen proto, aby měl bůhvíjak velkou provizi. Vlastně to dělám už teď, pomáhám kamarádům, ať už jde třeba o úrazovou pojistku, nebo do čeho a na jak dlouho investovat.

Od pivovaru Bernard jste dostal cenu fair play, protože jste opravil výrok rozhodčího v neprospěch svého týmu. Je takové jednání běžné?

Teď to bude znít trochu ošklivě, v hokeji to bohužel běžné není, ale stává se to. Já jsem v té chvíli vůbec neuvažoval o svém jednání. Měl být vyloučený litvínovský hráč za tržnou ránu v obličej mého spoluhráče. Ale udělala to moje hokejka, takže mně přišlo úplně automatické říct, jak to bylo.

PACOVSKÉ STROJÍRNY

Tradice s puncem profesionality

PIVOVAR HENDRYCH
VRCHLABÍ

**MODERNÍ PIVOVARSKÉ TECHNOLOGIE
Z PACOVSKÝCH STROJÍREN NA BÁZI
OSVĚDČENÝCH RECEPTUR NEJEN
ČESKÝCH LEŽÁKŮ**

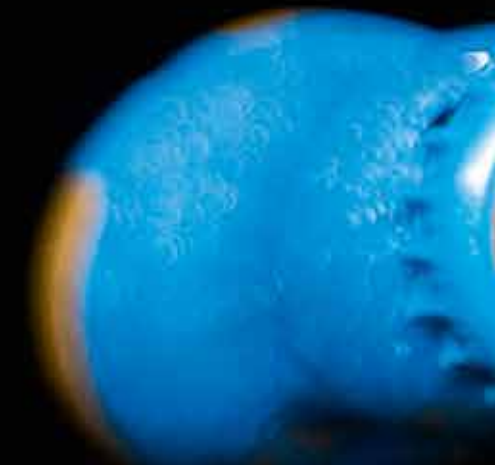
PACOVSKÉ STROJÍRNY, a.s.
Nádražní 697, 395 01 Pacov, Česká republika
tel: +420 565 410 111, fax: +420 565 442 709
info@pacovske.cz, www.pacovske.cz

CHEMOPROJECT NITROGEN, a.s., Chemoprojekt, a.s.,
PACOVSKÉ STROJÍRNY, a.s., ZVU Potez, a.s., DUKLA - Strojírny Kolín s.r.o.,
TECHNOEXPORT, a.s. a VUAB Pharma, a.s.

SAFICHEM group

z pivovaru

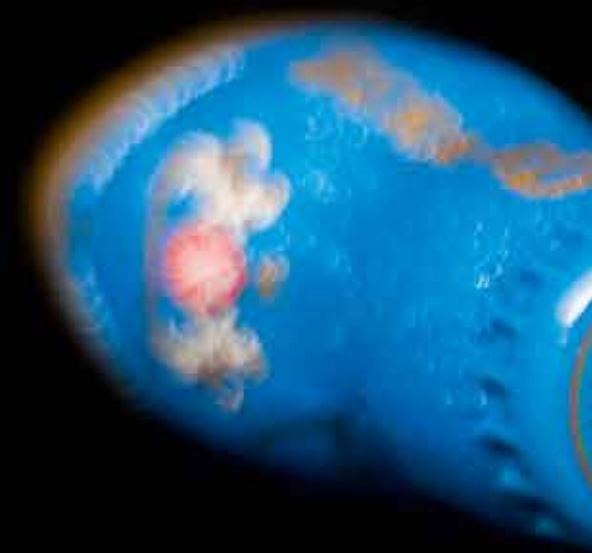

Rodinný pivovar Bernard získal na 25. ročníku Reprezentačních slavností piva v Táboře čtyři významná ocenění. Soutěže se zúčastnilo rekordních 168 pivovarů a Bernard zvítězil v silné konkurenci kategorie světlých výčepních piv a v kategorii tmavý ležák a získal tak dvě Zlaté pivní pečete pro rok 2015. Soutěž probíhala formou anonymního hodnocení a degustovalo se více než 700 vzorků z České republiky a dalších 14 zemí.

V doprovodné soutěži tábořských slavností pořádané Českým sdružením klubů historie pivovarnictví získal Rodinný pivovar Bernard 1. místo v soutěži o nejhezčí obal se svojí třetinkovou lahví Bernard Bohemian Ale a 3. místo v soutěži o nejhezčí pivní korunku, také s Bernard Bohemian Ale.

Skvěle se dařilo exportu, který vzrostl o 40 procent a podíl se na výstavu Rodinného pivovaru Bernard již jednou pětinou. Největším obchodním partnerem je Slovensko s exportem 27,7 tisíců hektolitrů, ostatní státy se podílí 26 tisíci hektolitrů, jde především o Slovinsko, Rusko, Švédsko, Velkou Británii, Norsko, ale i Mexiko či Brazílii.

V soutěži Fénix content marketing získal magazín Vlastní cestou hned dva skvělé úspěchy. Obdržel Zvláštní ocenění za autenticitu a současně obsadil druhé místo v kategorii B2C titulů čili v kategorii firemních časopisů zaměřených na zákazníky. V soutěži bylo 124 přihlášených časopisů.

Loňský rok byl pro Rodinný pivovar Bernard rekordní, výstav byl přes 265 tisíc hektolitrů nepasterovaného piva a meziroční růst 14,5 procent.

„Podnikání a byznys je především o lidech, kteří jdou za svým snem naplno...“ říká Stanislav Bernard, finalista soutěže Podnikatel roku. Do finále se probojoval po vítězství v Kraji Vysočina a řadí se tak mezi osobnosti v českém podnikání.

MAREK EPSTEIN

Ocucanej konec

Bylo to těsně za mnou. Praskání přicházelo z levý a pak hned z pravý strany. Svíčka v lampionu se pohupovala rychlejc a rychlejc, jak jsem natahoval krok, abych byl už doma. Vítr ohýbal větve nad cestou a shazoval dolů spršky tmavýho listí. Ještě před pár okamžiky jsem byl obklopenej jiskrama a vlídnej hlas soudružky vedoucí nás poučoval, že sedmej listopad je svátek ze všech svátků nejsvětější.

A byl. Až do rozchodu. Všichni se rozprchli a já zůstal uprostřed temnýho parku proti naší škole, kterou po válce postavili zajatý esesáci. Ve tmě za cestou něco zasténalo. Teď už mi bylo jasný, že tenhle večer nepřežiju. Že ti sedření fašisti si pro mě přišli a udělají mi to, co provedli Fučíkovi, po kterým se naše škola jmenuje, i když se klidně mohla jmenovat škola Adolfa Hitlera, když ji postavili esesáci, a já bych měl teď pokoj.

Za živým plotem se mihl stín. Tři lampy za sebou měly rozmlácený širmy a pod nima byla jen hustá kaše tmy. Zastavil jsem se. Plamínek v lampionku osvětloval chodník sotva na krok přede mnou. Dech mi chrčel v krku a hrozil, že se dočista zastaví.

Naše škola má kolem sebe několik parků a zahrad sevřenejch do kleští živejch plotů, co přes léto tak krásně napučely, že není těžký se v nich schovat a nebejt.

V jednom takovým roští jsem objevil Veru. Seděla schoulená na bobku a klackem čmárala do listí. Přidřeppl jsem vedle ní. Nepodívala se na mě.

„Dostaneš vejprask,“ zkonstatovala suše asi po deseti minutách. Jít za školu mi ještě před týdnem přišlo jako nejstrašnější zločin, ale teď, když se všude kolem školy rozhostilo naprostý ticho, mi to už tak strašný nepřipadalo. Bylo to za mnou. Byl jsem nověj. Očištěnej.

„Řekneme, že jsme se zdrželi v šatně...“ Přišlo mi to správný, že někdo o přestávkách dává pozor a zapisuje na tabuli jména těch, co házejí houbou nebo práskají dveřma. Vnímal jsem to jako svoji povinnost. Nikdy jsem neřešil, proč se mnou kamarádí jen holka z vedlejší řady a už nikdo jinej z celý školy. Veru nikdy nezlobila. Vlastně jen jednou, když schválně rozšlápla krabičku mlíka. Měla zlost, že místo dopisování jejího úkolu lepím na nástěnku hlavy soudruha Lenina. Vzala křídou a krasopisně na tabuli vykroužila svoje jméno. Za pomlčku napsala: Šloupka. Za trest pak musela stokrát opsat, že mlíko je zdravý a utužuje kosti a mír.

Veru mě píchla klackem do boku a konečně se usmála. Žila jen s mámou, co jí všechno dovolí.

„Vadí ti to?“

„A co?“

„Co asi?“

Mlčky se protáhla dírou na druhou stranu plotu. Vypálil jsem za ní.

Napadlo mě, že když dlouho nepřijdu domů, budou mě naši hledat. Zíral jsem do tmy a jasně slyšel kroky přešlapující na zahradě za plotem. Byly tam a stahovaly se kolem mě. Jasně jsem rozpoznával šepot odrážející se od tmy přede mnou. Němčina. Kdyby tady byl můj bratr, vysmál by se mi. Udělá to stejně, až se dozví, že mě naši sebrali úplně podělanýho u poslední svítící lampy.

„To nezměníš,“ říkala babička, když jsme spolu stříhali plot za kostelem a já jí vysvětloval, že všechno dělám nějak hůř než on, „dycinky je víc těch, co dostanou ten ocucanej konec. To ale ještě neznamená, že hůř chutná...“

Jednou bratr rozpoutal polštářovou bitvu. Naši byli zrovna u sousedů. Hodně

křiku a velká sranda. Dokud můj polštář nerozbil broušenou sklenku na stole a střep bratrovi neprořízl ruku na předloktí. Najednou byla na všem krev. Brácha letěl do koupelny a strčil ruku do vany.

„Zašiješ mi to,“ řekl mi klidně

a já se při pohledu na šklebící se maso nedokázal pohnout z místa.

„Zavolám babičce,“ zakoktal jsem.

Druhou rukou mě drapl za krk a zatřásl se mnou: „Přines nit a jehlu!“

Jako automat jsem donesl jehlu a navlíkl mámino hedvábíčko.

„A teď vypadni...“

Zabouchl jsem ochotně dveře a s uchem na nich poslouchal, jak tam syká a vzdychá. Nakonec vyšel s flastrem na ruce, pod kterej schoval čtyři stehy vyšitý máminou jehlou na ponožky.

Brácha by se tady nespál. Nikdy. Ten ocucanej konec jsem měl v puse já a nedokázal ho strachy vyplivnout.

Žaludek se mi sevřel a já se naposledy rozhlédl, jestli na ulici někoho neuvidím. Někoho, za kým bych se neohroženě vydal na těch tři sta metrů neprůhledný tmy, plný nejstrašnějších obav. Nikde ani noha. Okna kolem se lhostejně černaly. Asi všichni slavili ten největší svátek ze všech. Nadechl jsem se a napřáhl před sebe ruku s rudým lampionem. Musím jít.

Zíral jsem na to snad už půl hodiny. Čáry na asfaltu byly tučný a střed obrazce nechutně vyvedenej v barvě. Veliký srdce rozplácnutý přes chodník tak nešikovně, že se nedalo obejít. Uvnitř stálo: E + V = láska. Podrážka sandálu nezmohla nic. Všichni to museli vidět. Všichni! „To byl určitě Danihel...“

doslova jsem zasténal. Byl neskutečně hezkej, svalnatej a vůbec nikoho se nebál. Ani učitelů. Ani školníka. Danihel. Byl synem chlapa

sedícího v kriminále za rozvracení republiky a měli jsme si na něj dávat pozor. Dostával jednu kuli za druhou a jen se smál a mával na mě, že o přestávce dostanu do držky za to, že jsem ho napsal na tabuli a že jsem bonzák. A pak mě jednou na klučičích záchodech přimáčkl ke zdi, posadil na mísu a nachcal mi na hlavu. Byl to génius zla, jako jeho otec.

„Mám chuť na ořechy!“ vykřikla Veru a já přikývl. Tady se nedalo nic dělat. Zaslechli jsme zvonek. Ve škole právě končila první hodina. Možná už učitelka zapsala do třídní knihy, že chybím bez omluvy. Já! Premiant a předseda třídy.

„Nebo nechceš?“

„Jasně, že jo.“

Spolkl jsem knedlík strachu z budoucnosti.

Prolítli jsme parkem a prokličkovali mezi činžákama. Byli jsme skoro doma. Domky se v dlouhý řadě ztrácely v bohatý zelení, o kterou se nikdo moc nestaral. Nakoukli jsme do kouřícího okna prádelny. Babky protahovaly mandlem mokré cejchy. Pára se zvedala od prstů, jako by na tom rozpáleným bubnu čarovaly. Z nosů jim kapalo a ty kapky prskaly a škvířily se na rozpáleným plechu. Do očí nás páčila horkost a škrob. Veru mě už táhla dolů pod prádelnu, kde stál velký ořešák s černě flekatými a napůl spadanými listy. Ze země bylo vidět, jak na konečcích větví visí rozpukaný koule vlašáků a čekají na ten správný šfoučanec, aby se porouchely dolů do trávy. O pár vteřin pozdějc jsem stál v koruně a nohou dupal do větví. Pode mnou to pleskalo, jak ořechy pršely dolů. Veru si schovávala hlavu pod dlaněmi a pištěla.

Po vedlejší šlachovitý borovici jsme pak vylezli na malej balkon, co trčel z prádelny na stranu otočenou ke školnímu hřišti. Seděli jsme s nohama prostrčenýma mezi studený špruše, dlaní rozbíjeli ořechy a loupali kyselou kůži. Prsty nám krásně tmavly.

„Řekni mi, jak to bylo dál...“

zaškemrala Veru a já jí podal nakřápnutý vlašák. Chtěla to slyšet znovu a znovu. Jenže já teď myslel na to, že už nikdy nebudu zapisovat u tabule. Moje hvězda vybledne stejně jako hvězdy na oknech naší třídy. Nebudu salutovat vedle paní Gusty Fučíkové, až bude v mauzoleu prolejet slzy za svýho syna. Už nikdy. Nikdy.

„Prosím, prosím, prosím...“ znovu škemrala Veru a strčila mi do pusy oloupaný ořech. Na jazyku se mi udělalo dobře. Zahnal jsem ty zbabělý představy a spustil jako včera a předevcírem, když jsem jí to řekl prvně.

„Na lampionovým průvodu, jaks byla nemocná, tak se mi stalo, že mě...“

Přimáčkla mi černou dlaň na pusu: „Počkej, takhle ne. Celý! Jak jsi šel od školy.“

„Tak, když nás soudružka rozpustila, šel jsem domů mezi činžákama. Pořád jsem měl takovej divnej pocit, že za mnou někdo jde...“

„Ale nesfoukls svíčku, že ne!“

Verunce svítily oči, jako by tam v tý tmě stála se mnou.

„Ne.“

„A pak to šeptání...“

„Umíš to líp než já.“

„Neumím,“ zavrňela.

„Tak jsem nesfoukl svíčku...“

„Já vím.“

„Mám ten lampion na klacku a svítím si na cestu, abych...“

„Abys nešlápl do hovna,“ pohotově doplnila. „A pak ty lampy, že jo?“

Zle jsem se na ni podíval a Veru si položila dlaň na pusu, jako by prozradila tajemství.

„A najednou stojím před černou dírou. Tři lampy v řadě jsou mimo a pod nima úplně černo. Koukám do tmy, ale všude jen listí a větve. Taky foukalo. Tak jsem si říkal, že se asi jen šustí listí. Jenomže najednou proti mně...“

„Vyskočil chlap!“ vyštěkla Veru, až mi zaskočil ořech v krku. Dala mi herdu.

„Byl fousatej. A měl uniformu.“

„Fašista!“

„Jo. Asi jo. Tlemil se a říkal, že mě dlouho pozoruje. A pak zvedl ruku a v tý ruce měl stříkačku.“

„Jako Mengele...“ vydechla.

„Napřáhl ji na můj lampion a pustil to do něj.“

„Hajzlík! Jenomže...“ udělala pauzu,

abych mohl pokračovat zase já.

„Jenomže jak byla tma a vítr, tak

minul lampion a všechen ten sajrajt mi nastříkal do pusy a do očí.“

„Benzín!“ vypískla.

„No. Benzín. Letěl jsem domů a cejtil, jak mě ten benzín vypaluje oči, ale jak jsem bulel, tak jsem si podle pana doktora ty oči zachránil a vybrečel. Máma mě strčila do ořechu pod tekoucí vodu a já do ní musel čumět asi hodinu. Pak jsme jeli na pohotovost. Ale to už víš.“

Žvýkali jsme ořechy a Veru pokyvovala spokojeně hlavou.

„Stejně je to divný.“

„A co?“

„Že to nechytlo.“

V jejím hlase jsem vycítil zklamání.

„Já to vidím, jak běžíš tou tmou a hoří ti vlasy a všechno. Jak je všude spousta

světla a ty padneš na kolena a pak seš jako poleno v krbu, celej jen doutnáš. A když tě uhasí, tak tě nikdo nemůže poznat. Ani já ne. Seš úplně jinej.“

Líčila moji smrt a oči jí hořely, jako by odrážely plameny na mým ohořelým těle.

„To si fakt představuješ?“

„Jasně! To bys byl ještě větší hrdina. To bys byl v mauzoleu vedle Fučíka.“

Asi si všimla mých rozpaků, protože mi položila dlaň na koleno a zmáčkla, až jsem vyjel: „Au! Co blbneš?!“

„Jako si to představuju. Chápeš. Jen jako.“

„Snědli jsme poslední ořech.“

Naše ruce se proměnily na prac-ky masajských domorodců.

„Nechceš vidět našeho novýho psa?“ vyskočila Verunka a balkonek se rozzechvl.

„Vy máte zas novýho psa?“

„Vlčáka.“

Veru už byla na větví a mizela mi z dohledu. Psa jsem rozhodně vidět chtěl.

Lampionek jen zlehka šimral rozpukanej chodník růžovým šerem a já se modlil, aby mi ta trocha světla nechcípala. Představa, že si mě bratr navždycky dobírá kvůli tři sta metrům tmy mě postrkovala dopředu jako beranidlo. Byl jsem sotva v polovině. Na konci temnoty se objevily první světla našich řadovek. Naděje! Uklidnil jsem se. Dokážu to. Teď už to dokážu. Lampionek osvětlil velkou dlaždici, která se protlačila skrz asfalt. Znal jsem každý její centimetr, oblou hranu z oblázků, puklinu, všechno, až na polobotky, který stály na ní. Kolena se mi přestaly ohýbat. Ohromně jsem zvedl lampionek. Polobotky pokračovaly manšestrem kalhot, pak bundou s našitým nápisem NY a nad ní seděla hlava s Danihelovým ksichtem.

„Sleduju tě už od školy, bonzáku.“

Mluvil tiše, aby slyšel,
jak mi cvakají zuby.

„A co?“

„Tak..., že seš malá svině, co
svítí komunistům na cestu.“

„Svítím na cestu sobě.“

„A ještě seš úplně blbej... Tohle ti
posílaj z USA!“ zvedl ruku a pak se
zaleskla bílá stříkačka a já ucítil benzín
na obličej, v nose a v očích. Chtěl jsem
vykřiknout, ale nedokázal jsem to.

Byl to Danihel, kdo vykřikl
místo mě: „Zahod' to, ty vole!“

Vytrhl mi lampion a hodil ho
do trávy. Ve stejný okamžik v něm
škytlo a lampion na okamžik prudce
osvětľil všechno kolem ostrým světlým
plamenem. Danihel najednou neměl
vůbec ďábelský výraz, jen civěl, jak tam
klečím, třesu se s rukama na očích.

„Jsem slepej!“ slyšel
jsem křičet sám sebe.

„Tak to jsem asi nechtěl.“ řekl
celkem omluvně Danihel. Pak se
otočil do tmy. „Stejně sis to za-
sloužil, bonzáku. Běž domů.“

Já se ale nemohl pohnout. Popadl
mě za ruku a táhl mě dopředu kolem
dohořívajícího lampionu. Musel jsem
se postavit na nohy, aby mi nesedřel
kolena. Táhl mě tmou a nakonec mě
roztlačil jako starou motorku.

„Běž domů! Mazej! A jestli něco
cekneš, bude hůř. O to se už USA postará!“

A já jsem běžel jako nikdy. Bulel jsem,
křičel a letěl tmou k řadovkám. Všechna ta
hrůza, že už navěky zůstanu v týchle tmě,
kde je jen Danihel a já, mnou nakonec
smýkla na dveře našeho bytu. Tloukl
jsem na dřevo, dokud se neobjevil tatínek
s cigaretou v ústech, kterou rychle odložil,
když pochopil, že slovo, který sípavě
vykřikuju, je benzín. Pak se ale objevila
maminka, popadla mě a nechala čučet
do dřezu, zatímco telefonovala na středis-
ko, kde ji uklidnili, že možná neoslepnu.

Mezi domy vládlo naprostý dopolední
bezvěťfí. Pes ležel u Veru před domem.
Byl hubenej, olezlej a čumák měl šedivej jako
vlasy prezidenta na obraze. Ani si nevšiml,
že jsme tady. Zklamal mě. Veru se natáhla
jako labuť a klíčem na krku odemkla.

„Něco ti ukážu.“

Spěchal jsem za ní do tmavý ku-
chyňky, věčně smrdící psím žrádlem.
Všude se povalovaly kastroly a prázdný
lahve. Veru se v nepořádku na stole
přesně orientovala. Za chvílku našla
štangli salámu a uřízla veliký kolo. Pak
uřízla ještě jedno a podala ho mně.

„Je z NDR.“

Verunčina máma žila v létě s po-
hraničnickem, co jí tu Baska nechal.

„Pro dvě ženský je takovej hlídacíp
pes poklad,“ vysvětlila mi Veru.

Civěl jsem na psa, jak nemocně
vzdychá a slintá. Dupl jsem, ale on
jen líně rozlepil oči slepený hroudou
ospalků. Zívla a vděčně obličl salám
ve Verunčiných prstech. Teprve teď jsem
měl pocit, že věnoval pohled i mně.

„Ten toho tak uhlídá.“

„Chytil prej osm diverzantů.“

„Jo? A co to je?“

Veru neodpověděla. Spočítala
betonový dlaždice na cestě k domku.
Pak mi poručila, abych se postavil
přesně na vyznačený místo.

„A proč?“

„Neptej se pořád a dělej.“

Veru se nedalo dlouho odporovat.

Postavil jsem se poslušně na lajnu, kam
položila klacek. Pes si nás nevšiml. Oli-
zoval salám, jako by ho ani nechtěl sníst.

„A teď mi vraž facku.“

„Co?“

„Abys mi dal facku.“

„A proč bych to dělal?“

„Protože to chci.“

„Já holky nemlátím.“

Veru vzdychla a otočila oči v sloup.

„A co když ti řeknu, že to srdce
u školy jsem namalovala já?“

„Blbost.“

Olížla si dva prsty a zved-
la ruku: „Přísahám.“

Zalupal jsem po dechu.

„Ty?“

Přikývla.

„Ale... proč bys to dělala?“

„Abys už nebyl takovej vůl.“

Narůstal ve mě neznámý
zmatek a pocit ublíženosti.

„Nejsem žádněj vůl.“

„Ale jo. Ten, kdo bonzuje
o přestávkách, je vůl. Všichni
si to myslí. I Danihel.“

Zmínka o Danihelovi zafungovala.
Ruka mi najednou sama vylítla a zamířila
k její tváři. Ve stejný okamžik se událo
několik věcí zároveň. Pes se neznámou
silou vymrštil z lavičky a jeho smrdutej
dech mi narazil na tvář. Cvakly zuby.
Naštěstí naprázdno. Ten neskutečnej
let zastavil řetěz, na kterým byla bestie
přivázaná ke dveřím. Verunka stála
nehybně vedle mě a usmívala se.

„To je, co!“

Ulevilo se mi, že jsem se nepočůral.

„Nesnese to.“

Veru se otočila a zmizela v domě.

Za okamžik jsem v patře uslyšel klavír.

Obezřetně jsem obešel psa, který
mi už zase nevěnoval pozornost

a lízal si olysalý tlapy. Protáhl jsem se
do chodbičky a vyletěl po schodech
vzhůru, kdyby si to rozmyslel. Veru
seděla u klavíru a natahovala metronom.

„Myslela jsem, že ses naštvál.“

„A proč?“ zkoušel jsem idiotskou
odpověď získat čas. Zahrála pár akordů.
Nevydržel jsem to. Popošel jsem až těsně
za ni a ucítil mandlovej krém její matky.

„Fakt jsi to namalovala ty?“

„Boty!“

Zahrála cosi, co znělo jako roz-
kaz, a já si poslušně zul tenisky.

„Ale já tě nemiluju. Nikoho nemiluju!“

Neměl jsem nejmenší rozpaky
to říct. Jednak jsem nevěděl, co
přesně to znamená, a jednak to
byla pravda. Usmála se na mě.

„Já tebe taky ne.“

Ulevilo se mi.

„Tak proč jsi to tam o nás napsala?“

„Ale já to nenapsala o nás.“

Řekla něžně, usmála se na mě a slav-
nostně vytloukla jakýsi osudový akord
do klaviatury. Její modré oči se opřely
do mých a mně došlo celý to neštěstí.
Na okamžik se mi rozpíla v něčem, co
nemohly bejt slzy. Otočil jsem se a jako
smyslů zbavenej letěl po chodnících nad-
zdvihanejch devětsilem směrem ke škole.
Přeskočil jsem zářivý srdce E + V a vletěl
do hlavních dveří. Hospodářka mě doved-
la do třídy, kde jsem jen mlčel a nedokázal
soudruže odpovědět na to, kde jsem byl.

O hlavní přestávce jsem nevstal
a nešel k tabuli, abych zapisoval. Něco
ve mně se pokazilo. Rozpustilo v benzínu.
Danihel to pokazil. Ten Danihel, co
na mě pokřikoval, jestli jsem si všiml,
jak překrásně rozkopl dveře do třídy.
Bylo mi to fuk. Všechno mi bylo fuk
až na to, co jsem si myslel, že mi fuk
není. To E přilepený k V. To, že Danihel
byl Eduard a já byl jen obyčejnej třídní
bonzák s ocucaným koncem v srdci...

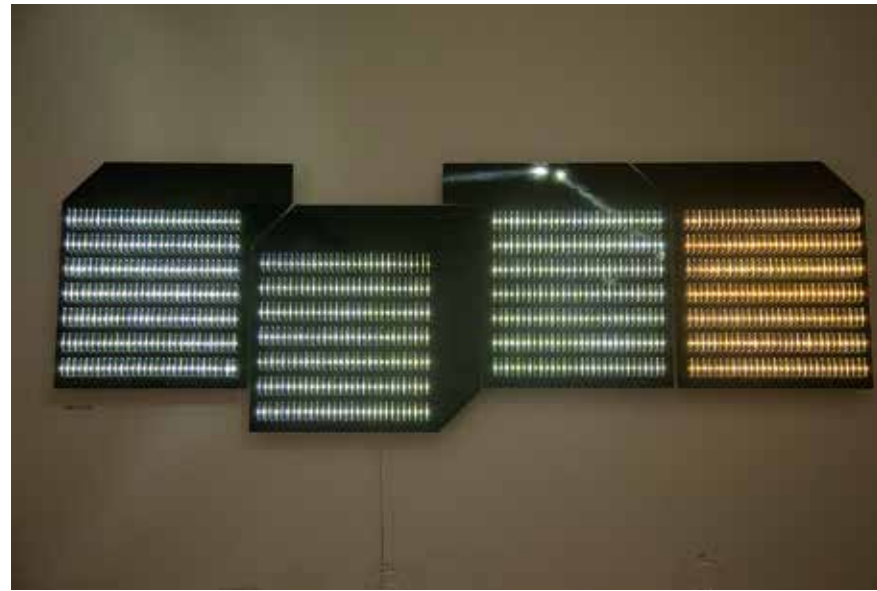
text Anna Marešová
foto Markéta Navrátilová, Klára Jakobová

lahůdka

LUXURY ODDMENTS

Svou kolekci svítidel z vyřazeného skla jsem pojmenovala Luxury Oddments – luxusní harampádí. Staré věci v sobě skrývají spoustu příběhů, které mohou pokračovat. Záleží jen na tom, kdo je objeví. Zkumavky a další skleněné nádoby v jednom ústavu byly pro vědce nepotřebným materiálem, pro mě se ale staly zdrojem inspirace. Kolekce zahrnuje sedm svítidel – třeba kulatý lustr složený ze skleněných trubiček či čtverhranný skleněný skvost, jehož základem je 256 zkumavek.

S odpadním materiálem se při výrobě nových předmětů pracuje docela často, ale jeho proměna v luxusní objekty už tak běžná není. Jedná se vlastně o princip, který se dá snadno aplikovat i na zapomenuté, nevyužité a často poničené architektonické skvosty. Neustálé „chrlení“ nových předmětů a vytrvalý marketingový tlak na lidské emoce snižují cit pro kvalitu. Pro mě jsou staré věci velmi inspirující, mají totiž duši. Nerada zbytečně nakupuji, nerada plýtvám, zato velmi ráda objevuji staré předměty, které mají svou historii a dají se oživit a znovu užívat.

Na mém projektu se podíleli také Sergej Kuckir, Lukáš Blažek a Jiří Toman, se kterými dlouhodobě spolupracuji.

Anna Marešová (1980)

Vystudovala Fakultu umění a designu v Ústí nad Labem a univerzitu v britském Derby. Před časem vzbudila velkou pozornost médií její kolekce erotických pomůcek Whoop.de.doo a dále na ní pracuje. Dokončuje doktorské studium – téma udržitelný design.

Inovační koncept varny pro 40–100 hl

GEA Process Engineering s.r.o.
Londýnské náměstí 2
639 00 Brno
gpcz@gea.com
www.geap.cz

engineering for a better world

BÝČÍ SUMO

Každý pátek odpoledne se na pláž u města Fujairah na břehu Ománského zálivu ve Spojených arabských emirátech přicházejí desítky fanoušků podívat na místní tradiční zábavu – býčí zápasy ve stylu sumo. Dvojice statných býků s úctu vzbuzujícími rohy stojí proti sobě v kruhu namalovaném do písku a snaží se svého soka z kruhu vytlačit. To vše za bouřlivého aplaudování fanoušků a povzbuzování soutěžících majitelů, kteří mají býky přivázaný na provazech. Je to docela zábavné, porovná-li váhu býka a člověka. Často je vidět hrozen zoufalců visících na provaze a snažících se umíněně zvíře zastavit. Pod nohama zápasících obrů se zvedají mračna prachu, vzduchem se míhají bílé obleky trenérů a majitelů, adrenalin dosahuje vrcholu. Někdy se nepozorný přihlížejíci nechtěně zapojuje do soutěžení zvířat a ocitá se ve vzduchu. To však jen ještě víc povzbuzuje davy přihlížejíci k dalšímu fandění. Pikantní je, že aréna není ničím ohraničená a bojující obři se tu a tam přibližují k divákům na několik málo kroků. A tady potom platí to známé – kdo uteče, vyhraje, i když jsou rohy býků údajně ztupeny.

KONEC

informační systém

HÖrtim

HANÁCKÁ
PYSLEK

BENES a LAT

HELLO

www.KaratSoftware.com

Spoustě lidí jde hlavně o cenu vína

Radomil Baloun | vinař

Na první pohled je to sympaták, který ani zdaleka nevypadá na svých pětapadesát. Když mluví o vínu a zvláště o některých nekalých praktikách, docela se rozohní. Jinak působí dojmem klidného člověka, který přesně ví, co chce a jak svých cílů postupně dosáhnout. A je patřičně, ale neokázale hrdý na to, co už dokázal.

Jak jste se dostal k práci vinaře?

Narodil jsem se na dědině ve Velkých Bílovicích a tak jako skoro všichni tam i moji dva dědové a otec dělali víno a měli vinohrady. Spíš vinohrádky, za socialismu to bylo na jednu osobu v rodině pět arů. Takže jsem se narodil do vinařské rodiny.

Zdaleka ne každý, kdo pochází z takové rodiny, se stane vinařem, proč vy ano?

Víno nedělám jenom proto, že mě to baví a že to řekněme umím, ale ono mě to i živí. Vlastně jsem už za socialismu dělal víno, produkoval zeleninu a prodával ji, ovšem v míře tehdy povolené. Platí – co jsme se za socialismu naučili, v kapitalismu jako když najdeme. Jinak jsem jako nekomunista dělal vedoucího hospodářství v Pavlovicích. Ale hned po revoluci jsem si vzal do nájmu sklep státního statku, napsal na něj a na provozovnu Vinařských závodů v Hustopečích privatizační projekty. Oba projekty nakonec vyšly, ale peripetie kolem nich byly strašné. Jak ti úředníci na tehdejší ministerstvu zemědělství by rádi kradli, co to bylo za lumpy, kriváky... Jednou o tom třeba něco napíšu.

Na kolika hektarech vinic hospodaříte?

Vlastních máme asi jen pět, zbytek jsou dlouhodobé pronájmy. Dohromady je to sto až sto dvacet hektarů. Hrozny také kupujeme od smluvních pěstitelů.

Starší české vinohrady málo rodí, je v nich méně rostlin, třeba jen tři tisíce na hektar, ve Francii to výjimečně bývá i deset tisíc. Navíc v posledních letech byla slabší úroda.

Uvažujete, že byste ještě nějaké vinice přikoupil?

Bavíme se o tom, ale nyní hlavně potřebuju investovat do starých budov, do sklepů, jde o desítky milionů korun. Dvanáct let mě dusil finanční úřad, který mi doměřil třicet milionů, celé ty roky jsem bojoval o to, aby své rozhodnutí zrušil. Až ministerstvo financí konečně řeklo – dejte mu pokoj. Čili nejprve potřebuju dobudovat nemovitosti a vydělávat a teprve pak se orientovat na koupi dalších vinic. Nejsem v situaci lidí, kteří hodně zbohatli na něčem jiném, koupili vinice a založili vinařství. Ty tolik netíží návratnost investic.

Zmínil jste slabší úrodu hroznů, co ji nejvíc ohrožuje? Jaká jsou kritická období, kdy chodíte a sledujete třeba počasí?

Těch nebezpečí je v průběhu roku víc. Po vinobraní vinohrad usne a vy třeba už v zimě začnete dělat řez, protože zjara byste to nemusel stihnout. Ale najednou přijde ukrutná zima a vy zjistíte, že řez byl příliš razantní a že část těch oblouků zmrzla. Stává se to, ale není to to nejhorší. Pak zjara začne

vinohrad vegetovat, začnou narůstat poupátka a vy musíte udělat chemickou ochranu proti svlušce, která pupeny vysává, a tudíž nevyrostou krásné letorosty. Pak se bojíte jarního mrazu v květnu. Samozřejmě máte pojištění, ale to pokryje jen část ztrát. V červnu až v srpnu může během dvou tří dnů přijít takové období, že ani opakovaná chemická ochrana proti plísním nepomůže. Během jednoho týdne může odejít i padesát procent sklizně v celé republice. Tak to umí být zlé. To se stalo v roce 2010. Když toto všechno udržíte, přiletí špačkové. Pokud je neuhlídáte, sežerou vám třicet metrů doslova našup. To se však uhlídá, ale neuhlídáte, když přijde bouřka a kroupy. Pokud to zrovna padne na vaše vinice, je po ptáčkách. Ale pořád musíte do vinohradu dávat peníze. Musíte stříkat, i když vám zjara vinohrad zmrzl nebo později úroda shnila.

Nedávno jste v televizi mluvil o pančování vína, je to opravdu tak ožehavý problém?

Začalo se mluvit, že tady působí nějaká vinařská mafie. Já si myslím, že u nás žádná není a ani nebyla. Dovožci vína byli vždycky dovožci vína. Ať si každý sáhne do svědomí, že vozí laciné, chuťové špatné, málo pitelné víno, když ho lidi kupují a ještě třeba tvrdí, že jim chutná. Chuťová vzdělanost celého národa je taková, jaká je. Tady nejde o mafie. Já jsem jen řekl, že na našem trhu se běžně pan-

březen 2015

čuje dvacet let, takže ti, co víno dělají poctivě, mají problém. Pančování chápou tak, že někdo deklaruje víno pod jinou odrůdou a jiným původem, než jaké je ve skutečnosti. Pančovat se může i doléváním vody, ale dneska jsou k dispozici takové mašinky, že se to pozná. A toho se všichni bojí a je to dobře, protože anarchie, co se týče sudového vína, je u nás opravdu velká.

A v čem konkrétně spočívá to pančování?

Koupíte ve světě laciné víno a tady ho prodáte jako moravské. Všichni prodávají víno, legálně, seriózně, ale když naleju špatné víno do láhve a napíši na etiketu Baloun pozdní sběr, tak to znamená, že výdělek nebude pětkoruna, ale padesát korun. To je ten podvod. Problém je v tom, že laciný dovoz není chutný, oni tam napíšu Morava a vaše víno, které je dražší, ale chutnější a kvalitnější, se pak na trhu neprodá. Nejhorší je to u sudových vín. Ale on to dá i do flašek. Velké podniky běžné hrozny dováží, protože jinak nejsou schopné zabezpečit svoji produkci. Oni se potom podbízejí cenou a vy se se svou dobrou Moravou nechytáte.

Domníváte se, že vzdělanost Čechů, co se týče vína, není valná?

Přesvědčil jsem se, že spousta lidí nad kvalitou mávne rukou a jde jim hlavně o cenu. A že se nechají ovlivnit etiketou. Ale jaký mají z pití špatného vína zážitek? Nevím.

Co si myslíte o ženách – konzumentkách vína?

Nad některým vínem budou chlapi nadšeně mlas-

kat, ale žena řekne, že ho nechce. Ženy mají větší cit pro chuť. Až vám žena začne říkat – víno od téhle firmy nos domů, věřte jí. Vaše chuť se přizpůsobí.

Myslíte si, že moravská bílá vína snesou srovnání s francouzskými, německými nebo třeba kalifornskými?

Je to kus od kusu. Je několik českých firem, o kterých si myslím, že to dělají dobře, a Evropa sebou musí sakra pohnout, abych já si ve světě koupil bílé víno. Hodně lidí, kteří mají peníze, projeli celý svět a pili kdeco, upřednostňují Moravu. Troufám si tvrdit, že pár našich firem převyšuje celý svět. Loni jsem jako jediný Čech měl dvě vína v Jižní Africe – sauvignon a cuvée 22. V něm jsem dal dohromady svých dvaadvacet odrůd. Dostalo velkou zlatou medaili, a dokonce tam diskutovali o tom, co že je to za víno, kde to ten člověk vzal. To znamená, že když dám zvlášť těch dvacet dva vín, každé z nich musí být taky dobré, jedno špatné už by cuvée pokazilo. Já ten úspěch nepřeceňuju, ale o něčem vypovídá. Jinak našinci často přeceňují medaile ze soutěží, ale to jen víno ocenila skupina dejme tomu pěti lidí, kteří mají nějaký názor. Ono je taky rozdíl víno ochutnávat a vypít třeba sedmičku. Leckteré víno bez medaile se ve větším množství pije líp. Protože hodnocení vín je pouze přivonění, srk, ale nehovoří nic o tom, jestli to víno je pitelné nebo není. A vy kupujete víno, abyste ho pil a ne jen ochutnával.

Je to opravdu tak, jak se říká, že červené víno z Moravy se nevyrovná špičkovému červenému z Francie, protože je tady míň slunce?

RADOMIL BALOUN

*1959

Vystudoval střední zemědělskou technickou školu se zaměřením na meliorace. Zbytek, jak říká, je škola života. Patří mu Vinařství Baloun ve Velkých Pavlovicích, které získalo za svá vína četná ocenění v prestižních domácích i zahraničních soutěžích.

www.baloun.cz

Když se v Česku nedá udělat kvalitní červené víno, pak se nedá udělat ani v Rakousku, Švýcarsku nebo Německu, protože slunce je v těchto zemích přibližně stejně. Chceme-li srovnávat Česko s Francií, máme problém, protože tam je slunko, slunko, slunko... Technologicky se víc věnujeme bílému a umíme ho líp, kdyby jich se víc věnoval bílému, taky by ho udělal lepší. Ale oni se upřednostňují technologií červeného, protože je to jednodušší. A taky ho tam mnohem víc pijí. Ono jde i o odrůdovou skladbu. Těžko bude frankovka soupeřit s cabernetem sauvignonem nebo s shirazem, protože je to jenom frankovečka. Posledních patnáct let je u nás povolená odrůda merlot, to je opravdu mňamenka, i v našich podmínkách dozrává k cukratosti 21 až 26, což je jeh. U nás má navíc větší množství kyselinek. Čili my umíme v Česku udělat červené, ale ne všechny odrůdy. Myslím, že deset, pět procent našich červených převyšuje i Evropu.

Moc volného času určitě nemáte, jak ho trávíte?

Občas zajdu s chlapy na pivo, člověk se nemá povyšovat a hrát si na něco, co není. Vloni jsme projezdili s malou skupinou lidí Kubu a na letošek jsme si naplánovali procestovat od severu k jihu Vietnam. Je to dobrá parta a takové cestování mě baví.

BEZ KVALITNÍHO STLAČENÉHO VZDUCHU DOBRÉ PIVO NEUVAŘÍTE

Pro perfektní výsledek je čistota stlačeného vzduchu naprosto klíčová.

Bezmazné kompresory společnosti Atlas Copco patří dlouhodobě mezi světovou špičku mezi kompresory v pivovarnictví nejen u nás, ale i v zahraničí. Jsou certifikované dle ISO 8573-1 Třídy 0 a zajistí tak 100% čistý vzduch bez oleje.

www.atlascopco.cz

Sustainable Productivity

Atlas Copco

ICOM
transport a.s.

Koncern ICOM transport hledá do svého týmu řidiče tělem i duší

Jste řidič s praxí a zkušenostmi?
Pojďte jezdit autobusovou, tuzemskou
nákladní nebo mezinárodní nákladní dopravu

Máte řidičské oprávnění, ale chybí Vám praxe?

Máme pro Vás výcvikový program se zkušenými řidiči

Nemáte řidičské oprávnění, ale chcete se stát
profesionálním řidičem?

U nás získáte řidičský průkaz i praxi a dál už si jen
plníte své sny

www.icomtransport.cz

personalni@icomtransport.cz

ilustrace Luděk Bárta
text Bedřich Solanský

fejeton

Z očí

Nedávno jsem se prohraboval krabicí se starými fotografiemi. Narazil jsem na černobílou fotku 7. B. Proboha – ten hubený vyvoránek snad nejsem já! A kdo se to usmívá hned vedle učitelky...? Jana?! Po letech se mi nezdá nějak zvlášť přitažlivá, ale tenkrát jsem to asi viděl jinak. Určitě, protože jsem moc toužil pozvat ji na rande. Být s ní někde sám a hlavně dostat a dát jí pus. A taky si trochu sáhnout, i když na fotce Jana nepůsobila zrovna vyspěle. Ale možná to bylo tou předpotopní nabíranou halenkou, co měla na sobě.

Pár týdnů jsem se na Janu jen díval. Samozřejmě nenápadně, aby si toho nikdo ze třídy nevšímal. Ale zároveň, aby to postřehla, aby pochopila, že se o ni zajímám, že se mi líbí. Většinou se na mě pousmála a pak jsme oba sklopili oči; nebyl jsem příliš smělý. Po nějaké době jsem si však začal připadat jako zbabělec, který jen kouká, čumí a nic.

Myšlenka na milostnou schůzku (nebo spíš na všechno, co se za těmi slovy skrývalo) mě pronásledovala doslova dnem i nocí. Napadlo mě, že bych mohl Janu pozvat do kina. V sále je diskretní přítomnost a v něm se dá něco podniknout. Až tak odvážně jsem uvažoval. Nebyl jsem konverzační typ, sejit

se třeba v parku, o čem bych se s ní začal bavit? O škole, o učitelích? Návštěva kina je akce, a když film skončí, dá se mluvit o ději, o hercích a pak už se rozhovor nějak rozběhne, uvažoval jsem optimisticky.

Vyslovit pozvání z očí do očí, třeba o velké přestávce, jsem si netroufal. Ostatně kvůli všudypřítomným spolužákům to prakticky ani nešlo. Několikrát jsem Janu stopoval cestou ze školy, ale chodívala s jednou holkou ze třídy, která bydlela ve stejném paneláku. Pak mě napadlo, že jí zavolám, číslo na její rodiče (mobily nebyly) jsem si našel v telefonním seznamu. Když se při pátém pokusu opět ozvalo chraplavě mužné a čím dál naštvanější: „U aparátu Hájek, tak sakra, kdo volá?“, zase jsem beze slova zavěsil.

Nejlepší bude Janě napsat. Domů raději ne, třeba jí rodiče kontrolují poštu. A co takhle nenápadně strčit psaníčko do její bundy (esemesky nebyly)?

Povedlo se.
Když jsem se druhý den blížil ke kinu, už zdálky jsem viděl tu ostrě červenou bundu. Rozbušilo se mi srdce... Ale... Ale to přece není Jana! Spolužačky Ireny jsem si předtím ke své škodě nevšímal. I ona měla červenou bundu! Při skromné nabídce oděvů

do očí

za totáče mě to nemělo až tak překvapit. Než jsem stačil zmizet, Irena mě zaregistrovala. Ještě že jsem se nepodepsal, Jana by přece věděla, kdo ji zve. Taky jsem nechtěl riskovat, že ukáže dopis holkám a já sklídím bouři smíchu.

„Taky ti někdo napsal, že máš přijít ke kinu?“ bájl jsem s hranou ležérností, a aniž bych čekal na odpověď, rychle jsem dodal: „Si asi někdo udělal prdel.“ Irena zrudla a pak řekla: „Mně nikdo nepsal, normálně jdu do kina.“ Hodilo se mi, že zatlouká, a rychle jsem vyklidil pole. A bylo mi fuk, co si myslí. Jenže vzápětí jsem na rohu zase uviděl tu proklatou červenou bundu. A v ní Janu! Zdrhni! To bylo první, co mě napadlo. Utek! jsem jako malý kluk. Jestli si holky před kinem něco řekly, nevím, ale Jana se na mě přestala usmívat a já se na ni téměř nedíval, i když jsem ještě dost dlouho byl do ní zamilovaný.

Na své první opravdové rande jsem si troufl až po řadě měsíců, zato dostatečně poučený jsem pozvání na něj třesoucím se hlasem vyslovil z očí do očí. A kdybych nebyl roky šťastně ženatý, dělám to tak dodnes.

SEKERA

ERA

DAWSON CITY

Na skok do Alp

Do rakouských Alp to z Česka naštěstí nemáme daleko. Tyhle největší evropské velehory lákají nejen v lyžaře, ale v létě i spoustu pěších turistů. Nabízejí krásné túry a nádherná panoramata. Míst, která stojí za to navštívit, je spousta, vybrali jsme dvě – Dachstein a jeho okolí a Grossglockner s vysokohorskou, bohužel placenou silnicí.

Ubytovat se člověk může v několika typech zařízení (apartmány v soukromí, penziony a hotely opatřené různým počtem hvězdiček). U Dachsteinu jsme si vybrali městečko Bad Gaisern, které leží poblíž Halštatského jezera. Hotel Lindwurm není přehnaně drahý a má jednu přednost – bazén, tedy velikostí spíš bazének. Ale není nic příjemnějšího než se po náročném túře naložit do teplé vody a v pohodě relaxovat. Hosté se do bazénu kupodivu nehrnou, takže po oba dva dni si v něm lebedíme sami.

Bad Gaisern je příjemné malé městečko, kde šťastnou náhodou zažijeme i velký farmářský trh. Na rozdíl od těch našich začíná až kvečeru ve velkém stanu zaplněném kromě prodejních pultů i stoly a lavicemi, u nichž místní i turisté posedávají a konzumují bio potraviny a samozřejmě i bio nápoje dlouho do tmy. Další večer se vypravujeme do blízkého Halstatu na břehu stejnojmenného jezera. Městečko je díky své půvabné poloze, architektuře a mnoha zachovaným dřevěným domům zařazené na Seznam světového kulturního dědictví UNESCO a patří k nejzajímavějším rakouským atrakcím. Nádherné domy s nezbytnými muškáty v oknech vybudovali v průběhu staletí ve strmém svahu. I v Halstatu máme štěstí. Večer tu na zdejší náměstíčku koncertuje početná hornická kapela v tradičních kostýmech a to se tu už dávno nic netěží. Muži i ženy se s vervou opírají do svých nástrojů a hrají cosi jako dechovku lehce ovlivněnou swingem. Dobré pivo a tradiční buřty přispívají k pohodové atmosféře, takže dechovkový background docela dobře přežije i zarputilý rocker.

V téhle oblasti se dají dělat i pěkné vysokohorské túry, navíc s pomocí lanovek. Už před lety jsem absolvoval túru z Gosau na Adamekhütte pod Dachsteinem, ale výstup plný serpentín od jezera Vorderer Gosausee je trochu jednotvárný, a pokud chce člověk druhý den pokračovat na vrchol, musí mít solidní horolezecké vybavení včetně lana a maček. Vybavení ani zkušenosti s ledovcem nemáme, takže se vydáváme na více než dvoutisícový vrchol Döner Kogel. Abychom trochu ukousli z velkého převýšení, absolvujeme část cesty pohodlnou lanovkou. Na mapě je to od její stanice na vrchol opravdu kousek, ale o to strmější je svah, takže litujeme, že jsme nevyrazili raději na tři hodiny dlouhou túru na chatu, která vede pastvinami a víceméně po vrstevnici. Nicméně vrchol je po necelé hodině zdolán a sestup k nejbližší chatě (na Döner Kogelu bohužel žádné občerstvení není, leda vlastní) kousek od stanice lanovky

s vidinou tradiční a výtečné leberknödelsuppe je o poznání veselejší.

Další den vyrazíme opět lanovkou na 2 060 metrů vysoký Krippenstein, odkud sestupujeme převážně po trase sjezdovky na Gjaid Alm, půvabnou horskou chatu ozdobenou tradičními tibetskými praporky. Posezení na terase s výhledem na okolní hory a pasoucí se ovce je víc než příjemné, a tak se nám ani moc nechce šlapat zpátky ke stanici lanovky. Okolí Krippensteinu nabízí krátkou procházku k poněkud bizarnímu plechovému žralokovi a hlavně svah, který je ideální pro paragliding. Musí to být nádherna, snášet se odtud do údolí, kde se blýská sluncem ozářená hladina Halštatského jezera, ale přece jen raději zůstaneme nohama na pevné zemi.

Šťastnou náhodou se nám podařilo objevit dřevěnou hospůdku Uferwirt Seeraunzn nedaleko Bad Gaisernu. Leží hodně stranou, takže běžní turisté ji bez doporučení nenajdou. Scházejí se tady spíš místní štamgasti a majitel v tradičních krátkých kožených kalhotách i se svou paní jsou mimořádně příjemní. Na jídelním lístku nabízejí kromě výtečného halštatského pstruha a klasického vídeňského řízku přes celý talíř i několik krajových specialit jako třeba holzknecht schnitzel – vepřový řízek plněný sýrem a slaninou. A když se na hladině objeví zdejší tradiční člun se třemi muzikanty, kteří usilovně dují do svých dechových nástrojů, nemá takový večer chybu.

K největším lákadlům rakouských Alp patří Hochalpenstrasse, po které se dá přijet až na velké parkoviště přímo pod nejvyšším vrcholem země Grossglocknerem (3 798 metrů nad mořem). Pokud je slušné počasí a zejména letní víkend, je tahle nádherná silnice nabízející působivá panoramata hodně frekventovaná a někdy bývá problém na obrovském parkovišti najít volné místo. Máme v plánu dvě túry na chaty v okolí a množství lidí nás děsí, netoužíme po tom, pohybovat se po horách v dlouhém štrúdlu. Naštěstí naprostá většina lidí se spokojí s občerstvením ve zdejších restauracích a bufetech, pořídí si pár fotek (pokud se ovšem Grossglockner neskryje v mlze nebo v mracích), možná ještě sjedou lanovkou k ledovci a jedou zase dolů.

Protože máme v plánu dvě túry, ubytovali jsme se za přijatelnou cenu v příjemném horském hostinci Wallackhaus; bydlet někde v údolí, museli bychom dvakrát platit mýto.

Převýšení na Oberwalderhütte je více než pět set metrů, ale výstup je docela příjemný, jen předposlední úsek vede rozbředlým sněhovým polem, avšak horolezecké vybavení tady není zapotřebí. Chata s červenobílými okenicemi je útulná a oproti očekávání téměř prázdná. Po nezbytné leberknödelsuppe a pivu vystoupáme ještě kousek nad chatu, kde si uděláme svůj výškový rekord – 3 000 metrů. A ještě přidáme pár navíc. Pohled na Grossglockner a další třítisícovky je odtud při slunném počasí ohromující.

Výstup na Salmhütte (chata je pojmenovaná po knížeti Salmovi, jehož rodina vlastnila i zámek v Rájci Jestřebí), která stojí v nadmořské výšce přesahující 2 600 metrů, začíná na jiném parkovišti a bohužel nejdříve sestupem do údolí, kde původně býval ledovec, takže ztrácíme cenné výškové metry. Samotná cesta má úplně jiný charakter než ta na Oberwalderhütte, vede travnatým úbočím, kde se pasou ovce a každou chvíli z některé z četných děr vykukují zvědaví svišti. Na horských chatách je samozřejmě draž než dole v údolí, ale na Salmhütte alespoň nabízejí zadarmo sprchování. Pravda, v pět stupňů teplé nebo spíš studené vodě, takže výhodné nabídky odoláváme.

Z obou chat lze vyrazit s patričným vybavením na Grossglockner, ale znalci doporučují dojít první den až na Erzherzog

Johann Hütte, odkud je to na vrchol kousek a člověk pak nemusí po ránu šlapat doslova v průvodu dalších horolezců.

Když prožijete pár dní v horách, kde moc lidí nepotkáte, není vůbec špatné zastavit se na zpáteční cestě do Česka v půvabném městečku Zell am See nebo ještě lépe v rušném Salzburgu. Jedno z nejkrásnějších rakouských měst má co nabídnout – například skvostnou barokní katedrálu, dominantu města pevnost Hohensalzburg, dům, ve kterém se narodil Wolfgang Amadeus Mozart i zámek Mirabell s překrásně upraveným parkem. A pokud jste na výletě s partnerkou nebo partnerem, můžete nakonec na most lásky mezi stovky, možná tisíce zámků a zámečků umístit i ten svůj a přísahat si, že navždy zůstanete spolu.

Počátky

První písemná zmínka o Počátkách pochází už z konce třináctého století. V druhé polovině následujícího století věnoval městečko Karel IV. nejvyššímu purkrabímu hraběti Janu z Hardeku, od kterého ho vzápětí koupili pánové z Hradce. Od nich Počátky obdržely svůj znak – zlatou pětilistou růži v modrém poli. Ten byl v roce 1698 polepšený spojením se znakem šternberským.

Počátky se dál vyvíjely jako nevelké poddanské město, které příliš nepoznamenal ani rozvoj průmyslu v devatenáctém století, a dodnes si tak zachovalo poklidný maloměstský charakter. V té době ve městě chodil do školy vynikající historik August Sedláček, který napsal monumentální dílo o českých hradech a zámcích. Koncem století v Počátkách krátce působil mladý Alfons Mucha, po kterém zůstaly fresky na jednom raně secesním domě. Ve městě se narodil básník Otokar Březina, v jeho rodném domě je památník. Počátky mají i své regionální muzeum.

Půvabu zdejšího náměstí s renesančními, barokními a historizujícími domy několikrát využili filmaři, známé jsou zejména scény z Postřizín, kdy sem k holiči jezdila Magda Vašáryová. Dnes do města kromě architektury a pohodové atmosféry láká především Bistrot de Papa, které před několika lety otevřel kuchař a cukrář pan Decroix. Už kvůli bohaté nabídce francouzských lahůdek stojí za to se aspoň na chvíli v Počátkách zastavit.

NEJSEM LEŽÁK,
- ALE -
PĚKNÝ DIVOCH

PRVNÍ BOHEMIAN ALE NA ČESKÉM TRHU

BernardFest²¹

19.-20. června

pátek 19. 6.

16:00

Wohnout

18:00

Horkýže Slíže

20:00

Mig 21

22:00

Chinaski

23:45

Mandrage

	pátek	sobota	pá+so
duben	x	x	450 Kč
květen	x	x	550 Kč
červen	x	x	650 Kč
na místě	350 Kč	350 Kč	690 Kč
děti 6-14 let senioři 62+	100 Kč	100 Kč	x

Předprodej vstupenek je zajištěn na značkových prodejnách BERNARD a v síti TICKET PRO. Dvoudenní vstupenky jsou slosovateľné o hodnotné věcné ceny, slosování proběhne během sobotního večera.

Stanové městečko je vzdáleno od místa festivalu 1,5 km v areálu AMK Humpolec Pod Vilémovským lomem, vjezd ze silnice Havlíčkův Brod → Pelhřimov (kemp s občerstvením, WC, hlídáním parkovištěm). Změna programu vyhrazena.

Aktuální informace na
www.bernardfest.cz
www.facebook.com/Bernard.cz

sobota 20. 6.

10:00

Jaroslav Uhlíř

12:00

Kašpárek v rohlíku

14:00

Olympic

16:00

Peter Nagy

18:00

Hudba Praha

20:00

Tata Bojs

22:00

Tři sestry

ohňostroj

23:45

Harlej

